

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets formål, baggrund og indhold

Lovforslaget har været fremsat som lovforslag nr. L 35 af 7. oktober 2004 om ændring af udlændingeloven (Folketingstidende 2004-2005, tillæg A, s. 934). Lovforslag nr. L 35 nåede ikke at blive færdigbehandlet, inden der blev udskrevet valg til Folketinget til afholdelse den 8. februar 2005. Det fremsatte lovforslag er identisk med lovforslag nr. L 35 bortset fra enkelte, redaktionelle ændringer.

Den 11. december 2000 vedtog Rådet i skriftlig procedure Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen (Eurodacforordningen). Forordningen blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabs Tidende den 15. december 2000 og trådte i kraft samme dag (EF-Tidende 2000 nr. L 316, side 1).

Ved meddelelse nr. 2003/C 5/03 tilkendegav Kommissionen bl.a., at Kommissionen havde truffet de nødvendige tekniske foranstaltninger, således at Eurodacsystemet kunne indlede sit virke den 15. januar 2003 (EF-Tidende 2003 nr. C 5, side 2). Den 15. januar 2003 påbegyndte medlemslandene samt Norge og Island indlæsningen af fingeraftryk i Eurodac-databasen via den centrale enhed i Bruxelles i medfør af Eurodacforordningens bestemmelser herom. Landene har siden haft mulighed for at foretage søgninger i Eurodac-databasen og derved fastslå, om en asylansøger er kendt i et af de øvrige lande.

Norge og Island har indlæst fingeraftryk og foretaget søgninger i Eurodac-databasen i kraft af de to landes aftale med Fællesskabet om kriterier og mekanismer til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge, jf. Rådets afgørelse 2001/258/EF af 15. marts 2001 (EF-Tidende 2001 nr. L 93, side 38), jf. herved afsnit 6.

Den 18. februar 2003 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvar-

lig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne (Dublinforordningen) (EF-Tidende 2003 nr. L 50, side 1). Forordningen trådte i kraft den 17. marts 2003. Dublinforordningen afløser EF-asykonventionen (Dublinkonventionen) om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning, der indgives i en af Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater.

Norge og Island er tilknyttet Dublinforordningen i kraft af de to landes aftale med Fællesskabet om kriterier og mekanismer til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge, jf. ovenfor.

Kommissionen har afsluttet forhandlingerne om en tilsvarende aftale med Schweiz om Schweiz' deltagelse i Eurodacforordningen og Dublinforordningen. Det forventes, at der vil blive indgået aftale herom mellem Fællesskabet og Schweiz i år, jf. herved afsnit 6.

Som følge af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender, jf. nærmere i afsnit 5, deltog Danmark ikke i vedtagelserne af Eurodacforordningen og Dublinforordningen, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

Siden Amsterdamtraktaten trådte i kraft den 1. maj 1999, er der vedtaget en række fællesskabsretsakter, der er omfattet af det danske forbehold, og som Danmark ikke har mulighed for at tilslutte sig efter den særlige Schengen-procedure i artikel 5 i Protokollen om Danmarks Stilling. En eventuel dansk tilknytning til disse retsakter vil derfor alene kunne ske ved konkrete mellemstatslige aftaler mellem Danmark og Fællesskabet (i det følgende parallelaftaler).

Sådanne parallelaftaler vil i givet fald kunne indgås med fuld respekt af forbeholdet vedrørende retlige og indre anliggender, idet forbeholdet i Edinburgh-afgørelsen fastlagde, at Danmark deltager fuldt ud i det mellemstatslige samarbejde om retlige og indre anliggender. Forbeholdet retter sig således alene mod, at en del af samarbejdet ved Amsterdamtraktaten blev overstatsligt. Parallelaftalerne vil i givet fald skulle